

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר צו לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"צו את אהרן... זאת תורת העולה"** (ויקרא ו, ב).

פרש"י (ע"פ התורה כהנים) אין "צו" אלא לשון זירוז. אמר רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כ"ס. וביאר החזקוני: פירוש אם לא עשה הענין (של הקרבן) כמשפט (כגון שהקרבן נעשה פיגול או פסול) צריך לעשות אחר, והראשון בטל, והרי הוא חסרון כ"ס, עכ"ל. והנה לא פשוט להשיג ממון, ובפרט לאיש כשר (שקורין 'ערליכער איד'), וכמבואר בס' שיחות הר"ן (סי' ד) שעבשו בעתים הללו קשה מאד שיהי' מעות לאיש כשר. ואפילו אחר הירידה ח"ו מעבודתו יתברך, עדיין לאו כל אחד משיג מעות. כי גם הרשעים וקלי העולם. לאו כל אחד משיג מעות ע"ש, ולפעמים להשיג מעט מעות צריך גם כן כמה בחינות של מסירות נפש, כנודע. וא"כ כשכבר השיג והוציא מעות על דבר מצוה, כמה תסכול ונסיון יש בראותו שהכסף הלך לריק ואבדון, ושמעתי לאחרונה מעשה מאחד שהתחזק ביראת שמים באיזה יישוב וקנה "תפילין מהודרות" אצל יהודי זקן ויר"ש באותו מקום, והזקן קנה התפילין אצל איזה סוחר שהוא סמך עליו, ועברו עשרים שנה (והזקן כבר נפטר לעולמו) ומסר התפילין לבדיקה, ומצא הפרשיות שבתפילין היו ריקות (והנוכל שמכרן טרח לכתוב על פרשיות הריקות "אכלת אותה!", אוי לו, אוי לנפשו), וכן מעשים שבכל יום שמוציאים פרשיות בכתב נפלא, אלא פשוט צילמו ע"ג הקלף את הפרשיות, ולא כתבם סופר, וכן יש שמעסיקים קטנים וחילונים ונשים לכתוב הפרשיות רח"ל, ואכמ"ל, ועכ"פ לעניינינו כמה תסכול יש בדבר וכמה חיוזק וזירוז צריך האדם הזה. וכן אדם שנוסע לקברי צדיקים בחו"ל, והשלטונות לא נותנים גישה למקום, או פשוט המקום סגור ונעול ולא יודע לאן ולמי לפנות, או אדם שמשקיע כסף טוב עבור ד' מינים מהודרים ובחג מגלה פסול כל שהוא באתרו או בלולב, או מי שכבר בישל בשר, לכבוד אורחים או לכבוד שבת ויו"ט, ופתאום התעוררה שאלה

ריבית בכספו, ואסור להנות הימנו כמה התחזקות צריך, להתגבר על יצרו לעשות את רצון יוצרו. ואפי' כשלא מפסיד ממון בכדי, אלא צריך להוציא כסף רב לקיום מצוה בהידור כתפילין מהודרות, גם כן צריך זירוז והתחזקות. וכל זה אפי' כשיש לו ממון ק"ו לפני ואביון שאין לו, כמה צריך להתחזק. ואפילו כשאין הוצאת ממון אלא טירחא והשקעת זמן קיום המצוה. ולבסוף לא הצליח - ג"כ צריך זירוז, ובדורינו שרובם ככולם עצלנים, בכל מיני דרגות ואופנים והרי היצר מתגבר ומבלבל בכמה אופנים למנוע את האדם מלבצע את חובתו בעולמו, דהיינו רצון ה'. על הכל צריך התחזקות רבתי. ואשרינו שבדור היתום הזה זכינו להדרכה מצדיקי אמת, איך להתחזק במצבים אלו ובכל המצבים בנושאים הנ"ל ובכל הנושאים באופן שנוכל להתחזק בתורה ועבודת ה' תמיד ובכל הנסיונות והמצבים, והלא הם מקובצים בספר הנפלא "משיבת נפש". אשרי ההוגה בו, ללמוד וללמד לשמור לעשות ולקיים.

בברכת התורה וכמו"ס שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

ה' עו לעמו יתן

וזה פרוש הפסוק: **"ה' עו לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלום"**. הינו כמו שפרש רש"י, **בשה' יברך ברכות על ידי כלי שלום, או' עו' שהיא התורה גם כן לעמו יתן' הינו 'ותקבלון אלפן חדת'**. [נראה באור הענין, כי עלינו השלום יכולין לברך דבורים בקדושה, כי השלום מחבר תרי הפכים, חסדים ונבורות, שזהו בחינת יוסף, בחינת מסירת נפש על קדוש השם כנ"ל. ועקר הקדושה הוא חכמה ומחין וקדושה, כי חכמה נקרא קדוש בידוע. כי קדוש הוא בחינת ראשית, כמו שכתוב (תק"ה ב): **"קדוש ישאל לה' ראשית תבואתה"**, כי כל ראשית הוא קדוש בכל מקום. וראשית הוא בחינת חכמה, כמו שכתוב (תהלים ק"א): **"ראשית חכמה"**. וכשארם זוכה לברך דבורים קדושים של תורה ותפלה, ומכנים כל מחו וחקמתו ודעתו בתוך הדבורים, דהיינו שמקשר מחשבתו היטב לתדבורים, ומבין ושומע מה שהוא מברך, והו בחינת קדוש, ויש להשם יתברך תענוג גדול מזה. וזהו בחינת שלום, שהוא בחינת התחברות חסדים ונבורות, כי הוא מחבר ומקשר החכמה והמחין שהם בחינת חסדים כנ"ל, להדבור שהוא בחינת נבורות כנ"ל.

(ליקו"מ פ)

ברוך השם יתברך שיש לנו במה לשמח

יש גיש, כי על כל דבור ודבור של תורתו הקדושה ראוי לכל מי שיש לו מח אמתו בקדושה לומר אלמלא לא אתינא אלא למשמע דא די, מפל שכן פשמתתברים שני דבורים יחד, מפל שכן פשמתתבר דברוש להלן יותר והולך ומתגבר כמעין המתגבר וקנהר שאינו פוסק, מי שמע כזאת מי ראה פאלה. בפרט נפלאות נוראות הצרופי אותיות אשר לא נשמע כזאת. מי פאר מי ידבר. וקצת אתם בעצמכם מרגישים איזה נעימות, והמותר תאמינו לי אשר ה' האיר עיני להרגיש איזה חלק מנעימות העמקות שבתורתו הקדושה העולה עד אין סוף ויורד עד אין תכלית. וגם אנכי רואה בעיני שכלי ואני מאמין באמונה שלמה שבעין לא התחלתי לידע בתורתו הקדושה כטפה מן הים הגדול ואי אפשר לדבר בזה כלל, כי הוא לכל חד כפום מה דמשער בלביה, אף מרבוני המניעות והרדיפות שמתגברים להעלים חס ושלום האמת לגמרי לא יכולתי להתאפק מלהזכיר לאהובי ורעי מעט דברי אלה, ודי בזה להחפצים בהאמת החושבים על תכליתם הנצחית באמת, אליהם תשיף מלתי פנים קרים על נפש עיפה, חזקו ואמצו חזקו ואמצו, חזקו ונאמץ לבבכם כל המינחלים לה': נתן מברסלב.

(עלים לתרופה מכתב קט)

בכשרות העוף והבהמה, והבשר ספק נבילה או טריפה. וכן הרבה כיוצא בהם, שהאדם צריך עוז וגבורה נפשי להתגבר לקבל את הדין באהבה, ולעשות רצון ה'. ולא רק כשיש חסרון כ"ס ממש, דהיינו הפסד ממון, אלא אפי' כשאין חסרון כ"ס אלא מניעת רווח (וק"ו כשכבר הריח את הכסף או הגיע לידיו) ונודע לו שיש חשש איסור שבת ויו"ט, ופתאום התעוררה שאלה

צו את אהרן

מבואר בכוונת פרשת התמיד שעל ידי הקרבנות נכנע העבודה זרה. וזהו בחינת צו את בני ישראל. אין צו אלא עבודה זרה וכו' עיין שם. היינו שהקרבנות מכניעין ומבטלין העבודה זרה של תאות ממון שהוא עיקר העבודה זרה. כי כל העבודה זרה הם בממון כנ"ל. וזה שאמר ר"ל (ת"כ) על פסוק צו את אהרן וכו' הנאמר בפרשת העולה. אין צו אלא זירוז מיד ולדורות. ביותר צריך לזרזו במקום שיש חסרון כיס. היינו כנ"ל. כי הקרבנות הם חסרון כיס. שזהו בחינת שבירת תאות ממון על ידי שמחסרים ממנום בשביל השם יתברך שקונים קרבנות ממנום. שזהו עיקר שבירת תאוות ממון כשמוציאין הממון על דבר שבקדושה. כמבואר בהתורה צוית צדק הנ"ל. וזה צו וכו' ביותר צריך לזרזו במקום שיש חסרון כיס. שהוא בחינת שבירת תאוות ממון שזוכין על ידי הקרבנות שהם נדבת לב בחינת צדקה. כי על שבירת תאוות ממון בחינת חסרון כיס בשביל דבר שבקדושה. צריכין לזרזו על זה ביותר מאד מאד. כי להוציא מתאוות ממון קשה ביותר מכל התאוות כנ"ל. נמצא שצו הנאמר בקרבנות מרמז על שבירת תאוות ממון. שזהו בחינת אין צו אלא זירוז וביותר צריך לזרזו במקום שיש חסרון כיס כנ"ל. וזהו בעצמו בחינת אין צו אלא עבודה זרה. כי שבירת תאוות ממון הוא ביטול העבודה זרה. כי כל העבודה זרה הם בתאות ממון כנ"ל.

(ליקו"ה או"ח הלכות תפלה הלכה ד אות טו)

"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" ונזכר כלנו לקבל מאש הקדש שלהם בכל פעם לחמם ולהלהיב לב בני ישראל עמך בהתלהבות דקדושה אליך ולעבודתך באמת בהדרגה ובמדה כפראונך השוב וכל מה שתזכיר להקניס חמימות והתלהבות דקדושה בלב אחרים, אנופה שיתוסף עלי וימשך עלי בכפלי כפלים מלמעלה חמימות הלב והתלהבות דקדושה על ידי אבותינו ורבותינו צדיקיך עושי רצונך, כל משרתך אש לזה ועל ידי זה אנופה לבער ולגשר ולסלק מלבבי כל הרוח שטות וכל המחשבות ורעיונים רעים עד שאנופה מהרה לטהרת הלב באמת ועל ידי זה אנופה לדבר דבורים חדשים קדושים וטהורים בכל פעם לפניך באמת לרצונך שתקרבני אליך מהרה ואהיה דבוק בך באמת תמיד.

(ליקוטי תפילות תפילה קיה תרעו)

המשך הארות על מאמר "עתיקא טמיר וסתים" (בסימן כא)

וזה בחי' מה שהצדיקי אמת מכריזים ומזכירים לנו בכל עת שמצוה גדולה להיות בשמחה תמיד (כמבואר בדברי ח"ב כד), כי השמחה היא כלי גדול וחזק לקבלת השפע האלוקי בחי' פנים - וזה בחי' (משלי טו) לב שמח ייטיב פנים, היינו שע"י שמחה זוכה לאנפין נהירין, שפע אלוקי, כי אע"פ שעיקר הפנים הוא ע"י הפה והחוטם והעינים והאזנים דהיינו קדושת ז' הנרות, רוח החיים שבפנים, ואורו וזיו תוארו הוא דייקא ע"י שמחה, וזה בחינת משי"כ רבינו (ע"ל אות ג) שהשפע האלוקי הוא בחי' סוכה כי סוכה היא בחי' שסכה ברוח הקודש, כי רוח הקודש הוא שפע אלוקי, נמצא שאע"פ שלהשגת הרוח הקודש שפע אלוקי בהכרח צריכים להתקדש בקדושת הנרות בחי' משחז"ל (ע"ז כ:) קדושה מביאה לידי רוח"ק, קדושה דייקא היינו קדושת הנרות בחי' משי"כ בזה"ק (במדבר, דף קנא.) כל מאן דנטיר פומיה ולישניה זכי לאתלבשא ברוח קודשא, מ"מ בלא שמחה לא סגי, כי באמת רק ע"י שמחה אפשר לקדש בשלימות הז' נרות ורק ע"י שמחה אפשר להגיע לרוח הקודש ושפע אלוקי, שזה בחי' משחז"ל (ירושלמי סוכה פ"ה ה"א) אין רוח"ק שורה אלא על לב שמח, - וזה בחי' סוכה, בחי' שמחת בית השואבה, שבימי סוכה היו מתקדשים בקדושת הנרות וכמ"ש חז"ל (סוכה נא:) ומתקנים שם תיקון גדול, מאי תיקון גדול שהיו נשים יושבות מלמעלה ואנשים מלמטה, כי הוא תיקון הכרחי מאד תמיד ובפרט בימי החג וכמ"ש חז"ל (קידושין פא.) סקבא דשתא ריגלא וכדפרשי, וזה בחי' מה שזונו ה' יתברך לשמוח ברגל כמ"ש (דברים טו) ושמחת בחגך, כי השמחה היא עיקר הגורם שע"י זוכים לשפע אלוקי, וכמ"ש חז"ל (ב"ר ע, ה) למדו היו קורין אותה בית השואבה, שמשם היו שואבים רוח"ק, והכל ה"י מחמת גודל השמחה וכמ"ש (סוכה נא.) מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו, וע"כ הנביאים היו ממשיכים השפע אלוקי ע"י שמחה דייקא כמ"ש (מלכים ב' ג) קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה' וכמו שאמר חז"ל (שבת ל:) ללמדך שאין השכינה שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שיחה ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך דבר מצוה של שמחה, וכמ"ש בדברי חז"ל שכך גם נהג יעקב אבינו להמשכת הרוח"ק וכמ"ש (פסיקתא רבתי יג) אמר לו קחם נא אלי ואברכם, הביאם אצלו התחיל מגפפן ומנשקם ושמח בהם אמר שמא מתוך שמחה תשרה עלי רוח"ק ואברכם עי"ש, כי השמחה היא תנאי לעיכובא להשגת אלקות וכנ"ל...

תיקון הכללי

התהללו בשם קודשו (תהלים קה, ג.)

כלומר תשמחו ותתפארו על כך שהש"ת ושמו הקדוש שורה ונקרא עלינו, ותאמרו כל הזמן "אשרינו, ואשרינו, מה טוב חלקינו..." וכמובן הכל לפי הענין, דהיינו ע"פ רוב תעשו כך - ביניכם לבין עצמכם, ויש פעם שניתן לעשות כן גם לעיני הגויים, באופן שלא מעורר אותם לשנאה מקנאה. ישמח לב מבקשי ה'. כי הדיבורים והפעולות הנ"ל (המוזכרות מתחילת המזמור עד כאן) - מביאות את מבקשי ה' לשמחה עצומה. והרי סגולה ועצה לשמחה!!! אינן ללא כל קשר עם כל הנ"ל, ה' משמח לבות מבקשיו.

אש תמיד תוקד לא תכבה

עקר תקונם של כל המתקורבים להשם יתברך בפרט הרחוקים מאד כשמתקורבים, אז עקר תקונם כשזוכין להארת הרצון כי הרצון עולה על הכל ומשבר ומבטל ומבער כל הקשיות והעקמומיות שבלב והבלבולים וכו'. כי מאחר שמאיר עליו האמת ויודע מרחוק שעקר התכלית הוא לצאת מגריעות פחיתותו ולהתקרב להשם יתברך והוא רוצה ומשתוקק ונכסף לזה הרצון חזק ומפילג אפלו בעצם רחוקו. על-כן בודאי יש לו תקנה להתקרב להשם יתברך תמיד: יהיה איך שיהיה, כי הרצון תפשי תמיד כי שם עקר החרות כי נמשך מבחינת יובל הגדול ששם הכל יוצאין לחרות. וזה בחינת מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתפסן, כי כל זמן שבווער בלבו אש האהבה והתפסן והרצון דקדושה יש לו תקנה כנ"ל.

(ליקוטי הלכות או"ח הלכות פסח ה"ט)

לעילוי נשמת
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע ט"ז שבט
תנצבה.
נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמויות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

מכתבים על פרישת השבוע
מאת הר"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

לעילוי נשמת
רותי בת עזר ימנה ח' ניסן
חסיבה בת רוזה ט' בניסן
חיים בן שמואל וחנה י' ניסן
אסתר בת נצ"ל י"א ניסן
תמר בת סוליקה י"ג ניסן
שלמה בן חיים כ' ניסן

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה